



REPUBLIKA HRVATSKA  
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE  
Z A G R E B

Broj: I Kž 68/2021-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E  
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću za mladež sastavljenom od sudaca Ileana Vinja kao predsjednice vijeća te Ranka Marijana i Melite Božičević-Grbić kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Maje Ivanović Stilinović kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. B. B., zbog kaznenog djela iz čl. 106. st. 3. u svezi st. 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15.-ispravak, 101/17. i 118/18. - dalje: KZ/11.) i dr., odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i opt. B. B., podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zadru, od 24. studenog 2020., broj K-38/2019, u sjednici održanoj 26. kolovoza 2021., u prisutnosti u javnom dijelu opt. B. B. i njegovog branitelja, odvjetnika B. R.,

p r e s u d i o j e:

I. Djelomično se prihvaća žalba optuženog B. B., preinačuje se prvostupanjska presuda u pravnoj oznaci djela i izriče da je optuženik, radnjama činjenično opisanim u toč. 2. izreke pobijane presude, počinio kazneno djelo bludnih radnji iz čl. 155. st. 2., u vezi čl. 153. st. 1. i čl. 152. st. 1. KZ/11.

II. Uslijed odluke pod I., te djelomičnim prihvaćanjem žalbe optuženog B. B., preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o kazni na način da se za kazneno djelo iz čl. 155. st. 2., u vezi čl. 153. st. 1. i čl. 152. st. 1. KZ/11., zbog kojeg je sada proglašen krivim, na temelju čl. 155. st. 2. KZ/11. utvrđuje kazna zatvora u trajanju 3 (tri) mjeseca, dok se prihvaća kao utvrđena kazna zatvora u trajanju 3 (tri) godine i 3 (tri) mjeseca za kazneno djelo iz čl. 106. st. 3. u vezi st. 1. KZ/11., za koje je pod toč. 1. izreke prvostupanjske presude proglašen krivim, pa se optuženi B. B., uz primjenu čl. 51. st. 1. i 2. KZ/11., osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju 3 (tri) godine i 4 (četiri) mjeseca u koju mu se kaznu, na temelju čl. 54. KZ/11., uračunava vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 18. srpnja 2019., pa nadalje.

III. U ostalom dijelu žalba optuženog B. B. te u cijelosti žalba državnog odvjetnika, odbijaju se kao neosnovane, te se u pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

## Obrazloženje

1. Pobijanom presudom opt. B. B. proglašen je krivim zbog kaznenog djela iz čl. 106. st. 3. u svezi st. 1. KZ/11., opisanog u toč. 1. izreke, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju tri godine i tri mjeseca, te zbog kaznenog djela iz čl. 155. st. 2. u svezi čl. 154. st. 2. i st. 1. toč. 2. i čl. 153. st. 1. KZ/11., opisanog u toč. 2. izreke, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju pet mjeseci, pa je na temelju citiranih zakonskih odredbi i primjenom čl. 51. st. 1. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju tri godine i šest mjeseci. Na temelju čl. 54. KZ/11., optuženiku je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 18. srpnja 2019. pa nadalje, a primjenom čl. 68. st. 1. KZ/11. izrečena je sigurnosna mjera obveznog psihijatrijskog liječenja, koja mjera može trajati do prestanka izvršenja kazne zatvora.
2. Na temelju čl. 158. st. 1. i 2. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.) ošt. Z. B. je sa imovinskopравnim zahtjevom upućena u parnicu.
3. Primjenom čl. 148. st. 1. u vezi čl. 145. st. 1. i 2. ZKP/08., optuženiku je naloženo podmiriti trošak kaznenog postupka u iznosu 15.954,00 kuna, te paušalnu svotu u iznosu 2.000,00 kuna.
4. Protiv ove presude žalbu su podnijeli državni odvjetnik i opt. B. B.
5. Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni, s prijedlogom pobijanu presudu preinačiti i optuženiku izreći kaznu zatvora u duljem trajanju.
6. Opt. B. B., putem branitelja B. R., odvjetnika iz Z., žali se u odnosu na kazneno djelo pod točkom 1. izreke zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni, s prijedlogom optuženika osloboditi od optužbe ili pobijanu presudu ukinuti, odnosno za ovo kazneno djelo optuženiku izreći blažu pojedinačnu kaznu. U odnosu na kazneno djelo opisano pod točkom 2. izreke, žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i zbog odluke o kazni, s prijedlogom optuženika proglasiti krivim za kazneno djelo iz čl. 155. st. 1. KZ/11., i izreći blažu pojedinačnu kaznu, odnosno za oba kaznena djela optuženiku izreći blažu jedinstvenu kaznu.
7. Optuženik je putem svog branitelja podnio i odgovor na žalbu državnog odvjetnika, s prijedlogom žalbu državnog odvjetnika odbiti kao neosnovanu.
8. Prije održavanja sjednice vijeća spis je, na temelju čl. 474. st. 1. ZKP/08., dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.
9. Primjenom čl. 475. st. 2. ZKP/08., o sjednici drugostupanjskog vijeća izviješteni su opt. B. B. i njegov branitelj B. R., jer su to zahtijevali, te Glavni državni

odvjetnik Republike Hrvatske. Sjednici, u javnom dijelu, prisustvovali su optuženik, putem audio-video veze, i njegov branitelj.

10. Neosnovana je žalba državnog odvjetnika, a žalba optuženika je neosnovana u odnosu na toč. 1. izreke. U odnosu na toč. 2. izreke i kazneno djelo iz čl. 155. st. 2. u svezi čl. 154. st. 2. i st. 1. toč. 2. i čl. 153. st. 1. KZ/11., žalba optuženika je osnovana zbog ostvarene povrede kaznenog zakona, a s tim povezano i zbog odluke o kazni.

11. Opt. B. B. nije u pravu kada presudu, u odnosu na toč. 1. izreke i kazneno djelo iz čl. 106. st. 3. u svezi st. 1. KZ/11., pobija iz svih žalbenih osnova.

12. Žalitelj nije u pravu kada tvrdi da je izreka pobijane presude proturječna i kontradiktorna, jer da u izreci nema navoda da je oštećenica bila siromašna i živjela u teškim uvjetima, a sud te tvrdnje navodi u obrazloženju. Sud prvog stupanja je, glede odlučnih činjenica, označio jasne razloge na kojima se zasniva izreka presude, pa je stoga obrazložio i sve relevantne okolnosti odnosnog kaznenog djela, pa i okolnosti u kojima je oštećenica živjela u BiH. Žalitelj zanemaruje da je sud označio dokaze na temelju kojih proizlazi zaključak da je optuženik počinio kazneno djelo činjenično i pravno opisano pod točkom 1. izreke, odnosno kazneno djelo činjenično opisano pod toč. 2. izreke, a potom obrazložio na osnovu kojih je sve odlučnih činjenica to zaključio.

13. Optuženik nije u pravu kada u žalbi tvrdi kako nema razloga o odlučnim činjenicama, jer navodno nema dokaza da je optuženik znao da je oštećenica malodobna (pa smatra da je zato optužba prekoračena), niti je u pravu kada tvrdi kako nema razloga o navodnoj obmani i prijeveri oštećenice. Žalitelj svoje nezadovoljstvo rezultatima dokaznog postupka, potpuno promašeno, kvalificira navodno bitnim povredama odredaba kaznenog postupka, smatrajući da su one ostvarene jer prvostupanjski sud, po ocjeni žalitelja, nije pravilno utvrdio činjenično stanje. O tom će žalbenom osnovu i utvrđenom činjeničnom stanju, kasnije, biti više riječi.

14. Premda žalitelj, osim što osporava utvrđeno činjenično stanje, ne argumentira ni svoju žalbenu tvrdnju kako je teško povrijeđeno pravo optuženika na pravično suđenje, ovdje valja istaknuti kako nema dvojbe da su tijekom postupka bile ispunjene sve opće pretpostavke načela pravičnosti. Ostvareno je naime pravo stranaka da budu nazočne radnjama u postupku i saslušane prije donošenja odluke, te pravo stranke da u postupku poduzima sve radnje koje može poduzimati njezin protivnik. Ostvarene su i pretpostavke vezane uz kvalitetu sudske odluke, jer je odluka temeljena na zakonitim dokazima i valjano obrazložena.

15. Nije u pravu optuženik kada se, u odnosu na toč. 1. izreke i kazneno djelo iz čl. 106. st. 3. u svezi st. 1. KZ/11., žali zbog povrede kaznenog zakona. Žalitelj ne navodi koju povredu kaznenog zakona ima u vidu, tek se iz sadržaja žalbe može zaključiti kako smatra da se presuda temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju. To što smatra da u njegovim postupcima nema svih obilježja kaznenog djela za koja je proglašen krivim, jer opis djela "... ne tvori obilježje kaznenog djela iz čl.

106. KZ ...", odnosno jer smatra kako se radi samo o "... pripremnim radnjama ..." i pri tome pobija valjanost utvrđenog činjeničnog stanja, ne opravdava predmetni žalbeni osnov. Ovo stoga što se postojanje povrede kaznenog zakona prosuđuje prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne onom koje bi, sa motrišta žalitelja, bilo ispravno. Kako su izrekom prvostupanjske presude, jasno, označeni svih bitni elementi kaznenog djela iz čl. 106. st. 3. u svezi st. 1. KZ/11., za koje je optuženik i osuđen pod toč. 1. izreke, to u ovom slučaju ne postoji povreda kaznenog zakona. O ostvarenoj povredi kaznenog zakona u odnosu na toč. 2. izreke, kasnije će biti više riječi.

16. Suprotno navodima optuženika, činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno. Zaključci suda prvog stupnja, zasnovani na ocjeni vjerodostojnosti iskaza ispitanih osoba i zaključci zasnovani na ocjeni svih ostalih izvedenih dokaza su logični i zakoniti, pa su uslijed toga i zaključci suda o postojanju odlučnih činjenica pravilno utemeljeni na izvedenim dokazima.

17. Žalitelj nije u pravu kada tvrdi da nema dokaza „... ni indicija ...“ da je optuženik obmanom i prijevarom prevezao ošt. Z. B. iz B., kako bi u Austriji radila kao prostitutka, niti je znao da se radi o maloljetnoj osobi, odnosno žalitelj nije u pravu kada tvrdi da je oštećenica mogla slobodno otići i ne vratiti se, niti je u pravu kada tvrdi da je prvostupanjski sud trebao pokloniti vjeru dijelu iskaza svjedoka D. H. na raspravi, kada je rekao da mu je oštećenica, naknadno, priznala kako je optuženiku sve namjestila.

18. Optuženik je, naime, znao da prevozi maloljetnu osobu, a što je i sam istakao u svojoj obrani (list 63-65 spisa, list 388 spisa). Oštećenica je bila decidirana kada je iskazala da je odmah kada je upoznala optuženika, dakle i prije polaska na put, ovome jasno rekla da je maloljetna i koliko ima godina (list 83. spisa). Usprkos tome, on je obećao zaposliti je u kafiću Austriji, gdje će imati dnevnicu od 35 eura, a što je njoj bio jedini motiv otići sa optuženikom na put. Iz logičnog i dosljednog iskazivanja oštećenice proizlazi kako joj je optuženik, kada su prešli BiH granicu i ušli u Republiku Hrvatsku, rekao da ostavi putovnicu otraga i više je ne dira. Ona je shvatila da tu putovnicu ne smije dirati, a kada su došli u apartman on ju je zaključao i rekao da je putovnica kod njega. Tada, u apartmanu, prvi puta je rekao da će zarađivati "... kao kurva i da će raditi kao kurva i da jedino tako može zarađivati...". Prvostupanjski sud je, pravilno, utvrdio kako je optuženi oštećenicu, koju je s njim povezoao izvjesni U. Č., obmanuo i prijevarom vrbovao na način da ju je uvjerio da ide na put u Austriju, gdje će raditi kao čistačica i tako riješiti svoje financijske probleme. Oštećenica je povjerovala, ali je optuženik s njom imao sasvim druge planove. Prevezao ju je preko granice, odveo na V. gdje ju je skrivao. Zaključao ju je u sobu, naredio isključiti lokaciju na mobitelu i nije joj dopustio pristup putovnici. Optuženi je sve ovo činio kako bi oštećenicu prevezao do Austrije radi iskorištavanja za prostituciju i druge oblike spolnog iskorištavanja. Ponavljao je prijetnje da će „... sve pobiti ukoliko bude ikog zvala da dođe po nju, a kada ga je zatražila da ju vrati kući, odgovorio da je on u Bosnu ne vraća, te da će je uništiti skroz ukoliko bude zvala policiju, da će raditi kao prostitutka i da će morati raditi što joj on kaže ...“.

19. Žalitelj ignorira činjenicu da je oštećenica slala poruke svom tadašnjem dečku D. H. (koje poruke se nalaze u spisu predmeta), a iz kojih proizlazi vjerodostojnost njenog iskazivanja. Naime, ona je u više je navrata, iz apartmana u V., slala poruke iz kojih je vidljiv strah i očaj: "... ne mogu se javiti ne smijem pisati...", "...moraš me izvući...", "... u kafani da radim i onda da me jebu i da tako primam pare...", "... rekao mi je Allaha mi D., hoćeš da živiš kao princeza za 25 minuta ili da tareš kičmu ...", "... skinuo se u gaće, kaže nitko neće znati ... ne dam da me jebe ... reko mi je dok živim da će mi probleme praviti ... da će mi sjebati život ... jebe mi mater, galami, ulazi u sobu, prijeti ...".

20. Oštećenica je, nadalje, jasno iskazala kako je optuženik te noći, oko dva sata, ušao u njenu sobu i počeo govoriti da je mlada i treba svašta probati, te ju počeo dirati oko struka i govoriti „... moraš raditi kao prostitutka, morat ćeš raditi ono što ti ja govorim ...". Uhvatio je oko struka i pokušao poljubiti u vrat. Kako se izmicala, tako ju je hvatao za ruke, pa je primijetila i crvenilo na ruci. Odguravala ga je kako bi mogla pobjeći, te je uspjela istrčati iz apartmana. Išla je od kuće do kuće, lupajući po vratima i tražeći pomoć, sve dok joj se jedna vrata nisu otvorila.

21. Žalitelj nije u pravu kada osporava vjerodostojnost iskaza ošt. Z. B., jer prvostupanjski sud nije proveo psihijatrijsko-psihologijsko vještačenje. Provođenje psihijatrijsko–psihologijskog vještačenja oštećene, i to na okolnosti vjerodostojnosti njezinog iskazivanja, prvostupanjski sud je, pravilno, odbio kao odugovlačeći dokazni prijedlog. Sud je cijenio vjerodostojnost njenog iskaza, a iz sadržaja zapisnika o ispitivanju na dokaznom ročištu, ne proizlazi niti jedna okolnost koja bi, eventualno, ukazivala na to da bi oštećenica patila od bilo kakvog poremećaja. Stručna suradnica, koja je nazočila ispitivanju, navela je da se radi o osobi „... koja daje određene odgovore i razumije što je istina a što je laž ...“ (list 83 spisa).

22. Žalitelj nije u pravu ni kada tvrdi da se pobijana presuda „temelji isključivo na iskazu Z. B.“. Naime, kao što je to već navedeno, potvrda vjerodostojnosti njenog iskaza proizlazi iz poruka koje je slala. Međutim, njezin iskaz potvrđuju i ispitane svjedokinje J. Č. i A. G., kojima je ona, u ranim jutarnjim satima, banula na vrata. Svjedokinja J. Č. je iskazala kako je oštećenica bila "... strašno prestrašena, tresla se, rasplakala se ... govorila da je uspjela pobjeći od jednog čovjeka koji ju je pokušao silovati ... plakala i molila da pozovu policiju ... ta djevojka se toliko bojala dok su čekali policiju, skrivala se iza jedne smokve koja se tu nalazila, jer je bila u strahu da taj čovjek ne naiđe autom i da ju ne ulovi ...". Suglasno je iskazivala i svjedokinja A. G., kojoj je oštećenica rekla „... da ju je jedan čovjek pokušao silovati ... bila je jako prestrašena, tresla se i tražila da se pozove policija ...“. Svjedokinja je primijetila da djevojka ima svoj mobitel, ali joj je ova rekla da nema novaca na njemu i da se radi o bosanskom mobitelu za koji je mislila „... da neće moći uspostaviti vezu iz Hrvatske ...“. Svjedokinja je naglasila kako je oštećenica "... doista izgledala uplašeno, jer se stalno osvrtao oko sebe kao da se boji da će netko doći za njom ... izgledala je nekako jadno ... a radilo se o mladoj osobi nekih ... godina starosti...".

23. Premda žalitelj upire samo na segmente izmijenjenog iskaza D. H. na raspravi, zanemaruje kako je ovaj svjedok potvrdio iskaz oštećenice i rekao da mu je slala poruke i zvala ga, žaleći se da ju optuženik pipa i govori kako može biti dama i

više zarađivati, a ne mora čistiti, uslijed čega je postao zabrinut. Svjedok je takav iskaz ponovio i na raspravi, ali je potom iskazao kako oštećenici „... više ne vjeruje niti jednu jedinu riječ ...“, jer mu je ona, navodno, kasnije rekla da ju optuženik nije pipao i željela je otići u Austriju, a tražiti će veliku odštetu na sudu (list 364-365 spisa).

24. Prvostupanjski sud je uvjerljiv i logičan iskaz oštećenice, jasne SMS poruke, iskaze svjedokinja J. Č. i A. G., te iskaz D. H. u istrazi i dijelom na raspravi, stavio u kontekst iskaza ovog svjedoka u dijelu u kojem je, svoje ranije tvrdnje, relativizirao. Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako su iskazi oštećenice i svjedokinja vjerodostojni, a naknadne izmjene iskaze svjedoka D. H. su nevjerodostojne konstrukcije usmjerene na pogodovanje optuženiku.

25. Žalitelj nije u pravu kada tvrdi da kazneno djelo trgovanje ljudima nije bilo dovršeno „... jer nije poduzeta posljednja radnja ...“, već bi se eventualno moglo raditi o pripremnim radnjama. Naime, za dovršenje kaznenog djela trgovanje ljudima ne traži se da je „poduzeta posljednja radnja“, odnosno da je došlo do prostituiranja žrtve ili drugih oblika spolnog iskorištavanja. Za dovršenje ovog kaznenog djela je potrebno da je počinitelj, bilo kojim od opisanih sredstava (silom, prijetnjom, obmanom, prijevarom), poduzeo prema žrtvi bilo koju od opisanih radnji (vrbovanje, prevoženje, skrivanje) sa ciljem iskorištavanja za prostituciju ili za druge oblike spolnog iskorištavanja. A upravo je te činjenice, odlučne za opstojnost kaznenog djela trgovanje ljudima, pravilno utvrdio prvostupanjski sud.

26. Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako je optuženik počinio ne samo kazneno djelo trgovanje ljudima, već i kazneno djelo bludne radnje koje djelo nije konzumirano kaznenim djelom trgovanje ljudima, već se radi o dva odvojena kaznena djela. Da je optuženik počinio i kazneno djelo bludne radnje, nedvojbeno prolazi iz citiranih iskaza oštećenice, njenih SMS poruka, a na neizravan način i iz iskaza svjedoka D. H., te svjedokinja J. Č. i A. G. Vjerodostojnost iskaza oštećenice potkrijepljena je i njenim pregledom u Zavodu za hitnu medicinu Zadarske županije, iz kojeg proizlazi zadobiveni hematom na desnoj nadlaktici, te površinska ozljeda nadlaktice i ramena, a kako je to oštećenica i iskazala kada je opisivala agresivne postupke optuženika i njene napore da pobjegne od njega.

27. Nasuprot žalbenim tvrdnjama optuženika, prvostupanjski sud je na temelju izvedenih dokaza, potpuno i pravilno, utvrdio postojanje svih odlučnih činjenica, te savjesnom ocjenom dokaza, osnovano, zaključio da je optuženik počinio dva kaznena djela.

28. Međutim, u pravu je optuženik kada u žalbi ističe povredu kaznenog zakona u odnosu na kazneno djelo opisano pod toč. 2. izreke pobijane presude, koje je bilo pravno označeno kao kazneno djelo iz čl. 155. st. 2. u svezi čl. 154. st. 2. i st. 1. toč. 2. i čl. 153. st. 1. KZ/11..

29. U pravu je žalitelj kako je oštećenica, u vrijeme počinjenja kaznenih djela, imala navršениh ... godina. Međutim, to doista ne znači da se, po nekom automatizmu, može zaključiti da je bila posebno ranjiva zbog svoje dobi. Uostalom, ni

činjenični supstrat kaznenog djela bludnih radnji, opisan pod toč. 2. izreke pobijane presude, ne sadrži tzv. kvalifikatorne okolnosti, dakle opis posebne ranjivosti žrtve, već sadrži samo opis osnovnog i blažeg kaznenog djela bludnih radnji iz čl. 155. st. 2., u vezi čl. 153. st. 1. i čl. 152. st. 1. KZ/11. Stoga je osnovan žalbeni navod optuženika, kako činjenični opis kaznenog djela bludnih radnji ne sadrži okolnosti iz kojih bi proizlazila posebna ranjivost žrtve, niti je prvostupanjski sud o tome izložio bilo kakav razlog.

30. U pravu je, stoga, optuženik u onom dijelu žalbe u kojem ističe povredu kaznenog zakona u odnosu na kazneno djelo iz čl. 155. st. 2. u svezi čl. 154. st. 2. i st. 1. toč. 2. i čl. 153. st. 1. KZ/11., i predlaže preinačiti prvostupanjsku presudu, u odnosu na toč. 2. izreke, i osuditi ga za počinjenje blažeg oblika kaznenog djela bludne radnje. U tom je dijelu prihvaćena žalba optuženika, te je pobijana presuda preinačena u pravnoj oznaci djela, kako je to i označeno pod toč. 1. izreke ove presude.

31. Državni odvjetnik nije u pravu kada se žali zbog odluke o kazni, a optuženik je u pravu kada se žali zbog odluke o kazni u odnosu na toč. 2. izreke pobijane presude, a s tim povezano i u odnosu na jedinstvenu kaznu zatvora.

32. Odluka o kazni mora izražavati individualiziranu zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog kaznenog djela. Zadatak suda ne ograničava se samo iz zakonskog opisa djela, pravnih formulacija i činjeničnog učina kreirati konkretno ostvareno kazneno djelo, već izabрати vrstu i mjeru kazne koja će, optimalno, odgovarati svrsi kažnjavanja. Uloga suda se, pri tome, ne svodi samo na mehaničko posredovanje između slova zakona i stvarnosti. Zakonodavac, generalizirajući svrhu kažnjavanja, nastoji obuhvatiti neodređen broj slučajeva i sažeti ih u opće pravilo. Sud, u svakom pojedinom slučaju, konkretizira opće pravilo i deduktivnim postupkom stvara zaključke potrebne za pravilnu odluku o vrsti i mjeri kazne.

33. Prvostupanjski sud je, kao otegotno, optuženiku cijenio njegovu dosadašnju osuđivanosti u Republici Austriji, i to zbog kaznenog djela protiv spolne slobode i kaznenog djela nedozvoljenog posjedovanja, izrade i nabavljanja oružja i eksplozivnih tvari. Osnovan je stoga zaključak kako optuženik svoje ponašanje još nije uskladio sa važećim pravnim normama. Olakotnim je prvostupanjski sud cijeno primjereno držanja optuženika pred sudom, te njegovu bitno smanjenu ubroјivost. Naime, vještakinja dr. A. S. je izložila kako su optuženikove mogućnosti upravljanja voljom i postupcima bile bitno smanjene. Njegovo je ponašanje i doživljavanje, u to vrijeme, bilo isključivo uvjetovano psihopatologijom, koja je bila potencirana štetnom zlouporabom kokaina i alkohola, uslijed čega je predložila psihijatrijsko liječenje.

34. Nasuprot tvrdnji žalitelja, prvostupanjski sud je u odnosu na kazneno djelo pod toč. 1. izreke, ispravno ocijenio sve okolnosti relevantne za zakonitu odluku o vrsti i mjeri kazne, te pravilno utvrdio kaznu zatvora u trajanju tri godine i tri mjeseca. Za kazneno djelo činjenično opisano pod toč. 2. izreke, s obzirom da nema tzv. kvalifikatorne okolnosti pa je i kriminalna količina manja, ocijenjeno je optimalnim

optuženiku utvrditi nešto blažu kaznu od one koju je utvrdio prvostupanjski sud, i to kaznu zatvora u trajanju tri mjeseca.

35. Vodeći računa o općim pravilima izbora vrste i mjere kazne, svrsi kažnjavanja i pravilima o stjecaju kaznenih djela, jedinstvenom kaznom zatvora u trajanju tri godine i četiri mjeseca, izraziti će se jasna društvena osuda zbog počinjenih kaznenih djela. Takvom će se kaznom utjecati na počinitelja da ubuduće ne čini kaznena djela, omogućiti mu ponovno uključivanje u društvo na socijalno prihvatljiv način, ali utjecati i na sve ostale da ne čine kaznena djela.

36. Drugostupanjski sud ispituje presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom i iz osnove iz kojih se pobija.

37. Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti u skladu s čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08., nije našao ostvarenu ni bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, niti neku drugu povredu kaznenog zakona na štetu optuženika, a na koje povrede drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, osim povrede vezane uz tzv. kvalifikatornu okolnost - posebnu ranjivost žrtve, u koju je, naposljetku, sanirao.

38. Stoga je, primjenom čl. 486. ZKP/08., trebalo odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 26. kolovoza 2021.

Predsjednica vijeća:  
Ileana Vinja, v.r.